

EEN FILMKLUS VOOR ARIE ROOS

‘Snap je dat nou?’ vroeg Bob Evers en hij wees naar de menigte die door Bourbon Street slenterde. ‘Snap je die uil van een Jan nou? Hebben we een hotel aan de rand van het French Quarter, de beroemdste wijk van New Orleans, en dan blijft hij in zijn kamer zitten priegelen op een geleende computer.’

Arie Roos schurkte een schouder tegen de muur van een van de tientallen cafés die Bourbon Street rijk is en streek langs zijn voorhoofd. ‘Hij heeft het in elk geval koeler dan wij. Hoe warm is het hier? Graad of dertig?’

Bob keek automatisch op zijn horloge. ‘Over een paar uur koelt het wel af. Niet veel waarschijnlijk, echt koud wordt het in dit oord blijkbaar niet, maar hopelijk genoeg om het uit te houden. Kom nou mee, dan lopen we de straat af tot we weten waar de beste bands spelen.’

Arie keek naar de honderden toeristen die door de nauwe straat schuifelden. ‘Gaan die allemaal naar een dixielandband?’

‘Of een bluesband, of een jazzrockband, of een winkel waar ze T-shirts verkopen en kopjes met het opschrift Nawlins, wat kan het je schelen waar ze naartoe gaan? Ik wil muziek.’

Arie gaf een ruk met het hoofd. ‘Uit elk gat in elke muur komt muziek. Nawlins, wat is Nawlins?’

Bob grinnikte. ‘Zo spreken ze hier de naam New Orleans uit, dikke. Heb jij ook zo’n dorst?’

Arie loosde een zucht die een wervelstorm van miniformaat veroorzaakte. ‘Nou zeg,’ zei een vrouw, ‘waar komt die wind ineens vandaan?’ ‘Van een knoflookfabriek,’ zei een man met een zuur gezicht.

‘Loop maar gauw door. Ik zei toch dat het zou stinken in die smalle straten?’

‘Dorst,’ zei Arie die het stel nakeek, ‘is niet het woord dat van toepassing is. Het is iets meer dan dat. Honger heb ik ook, maar de dorst wint het met een straatlengte. Hou me vast als ik in de buurt van cola kom, want ik sta niet voor de gevolgen in.’

Bob wees naar een soortement uitsparing in een muur die vol zat met gaten in plaats van ramen. Aan de linkerkant van de uitsparing klonk cajunmuziek, aan de rechter iets wat op bluegrass leek. ‘Je treft het. Volgens mij zit daar een loket waar je drinken kunt bestellen.’

Arie gaf een knor en roeide zich door de stroom toeristen. ‘Cola,’ zei hij. ‘Veel cola. Liters.’

De man achter het loket keek hem onbewogen aan, hief een hand en maakte een beweging met de duim. ‘Moet je daar zijn,’ zei hij, met de duim naar links wijzend. ‘Of daar.’ De duim zwipte naar rechts. ‘Hier kun je alleen hurricanes krijgen.’ De duim maakte een snelle beweging en het topje wees nu naar de borst van de man die sprak zonder dat zijn gezicht leek te bewegen.

‘Lenige duim,’ zei Arie. ‘Ik weet niet wat hurricanes zijn, maar ik wil er drie. Een voor mijn vriendje Bob en twee voor mezelf. Dat is om de ergste dorst te lessen. Waarschijnlijk kom ik met een nabestelling van een liter of wat.’

De man keek Arie strak aan, haalde bijna onmerkbaar zijn schouders op en pakte een metalen beker van een paar decimeter lengte. Arie keek toe hoe de man er iets oranjeroods ingooide en het stroperige spul aanlengde met limonade en iets uit een fles waarvan het etiket ontbrak. Naast hem maakte Bob sputtergeluiden.

‘Loop je over Bobbie?’ vroeg Arie die elke beweging van de man volgde.

‘Weet jij wat je hebt besteld, nijlpaard?’

‘Iets lekkers,’ zei Arie.

‘Iets sterks,’ zei Bob. ‘Een hurricane is het drankje van New Orleans. De plaatselijke specialiteit, zogezegd.

Vooraf aanbevolen bij toeristen, zegt je dat iets?’

‘Het zegt me dat het maar goed is dat we ...